

LÁ THƯ MỤC VỤ

Tôi vẫn nhớ kỷ niệm đầu tiên được đi máy bay là năm 1965. Sau hơn mười năm trong quân ngũ, năm đó ba tôi được giải ngũ từ nơi đóng quân cuối cùng là Thành phố Ban Mê Thuột. Nhờ thâm niên quân vụ nên khi giải ngũ ba tôi xin được phương tiện máy bay của quân đội để mang cả gia đình về Sài-gòn.

Hôm đấy tôi được ngồi bên cửa sổ nên khi máy bay cất cánh lên cao tôi thích thú nhìn xuống thấy nhà cửa cây cối nhỏ dần, nhỏ dần cho đến khi không còn nhìn thấy gì nữa vì các cụm mây che khuất hết mọi cảnh vật bên dưới. Cuộc đời cũ đang dần khép lại và cuộc đời mới đang chờ đợi cả gia đình tôi ở cuối chân trời.

Trong bài đọc I của Chúa Nhật tuần này, thánh Luca trình bày biến cố Chúa lên trời như vừa là một hoàn tất và vừa là một khởi đầu: hoàn tất sự hiện diện hữu hình của Đức Kitô ở giữa con người, và khởi đầu sự hiện diện vô hình của Ngài; hoàn tất sứ mạng tại thế của Ngài và khởi đầu sứ mạng của các Tông Đồ. Do đó, hai người áo trắng mới nhắc nhở cho các môn đệ đang ngược mắt lên trời nhìn theo Thầy đang đi xa: *«Hỡi người Galilê, sao các ông còn đứng nhìn lên trời? Đức Giêsu, Đấng vừa lìa các ông mà lên trời, sẽ đến cùng một thể thức như các ông đã thấy Người lên trời»* (Cv 1:11). Có nghĩa cuộc lên trời hữu hình của Chúa Giêsu cũng sẽ là cuộc lên trời của các môn đệ. Thật vậy, biến cố lên trời hữu hình của Chúa Giêsu liên quan đến chúng ta, vì bản tính nhân loại, cùng với Đức Kitô, sẽ được dự phần vào vinh quang của Thiên Chúa. Như thế, cuộc lên trời hữu hình của Chúa Giêsu loan báo cuộc lên trời của chúng ta sau này.

Nhưng trước khi chúng ta có thể lên trời hưởng vinh quang Thiên Chúa như Chúa Giêsu, chúng ta phải hoàn tất sứ mạng vĩ đại mà Chúa trao phó: *“Vây anh em hãy đi và làm cho muôn dân trở thành môn đệ, làm phép rửa cho họ nhân danh Chúa Cha, Chúa Con và Chúa Thánh Thần”*. Và Ngài dặn thêm: *“Hãy dạy bảo họ tuân giữ mọi điều Thầy đã truyền cho anh em”*. Đây là một sứ mạng nặng nề do đó để giúp chúng ta hoàn thành sứ mạng Chúa Giêsu hứa: *“Thầy ở cùng anh em mọi ngày cho đến tận thế”* (Mt 28:19-20). Vì thế, cuộc ra đi của Ngài có nghĩa là bắt đầu một sự hiện diện theo một hình thức mới: sự hiện diện vô hình. Như vậy, Phúc Âm của thánh Mát-thêu bắt đầu với nguồn gốc của Chúa Giêsu: *“Này đây, Trinh Nữ sẽ thụ thai và sinh hạ một con trai, người ta sẽ gọi con trẻ là Em-ma-nu-en, nghĩa là Thiên Chúa ở cùng chúng ta”* (Mt 1: 23) và kết thúc với việc Chúa Giêsu hoàn tất Kinh Thánh: Ngài là *“Thiên Chúa ở cùng chúng ta”* (Mt 28:20).

Biến cố Chúa Giêsu lên trời dạy cho chúng ta biết ngoài cõi đời này còn có một nơi chốn khác. Ngoài cuộc sống này còn có một cuộc sống khác. Ngoài những giá trị đời này còn có những giá trị khác. Trời nâng cao địa vị con người. Có trời, con người không còn bị xếp ngang hàng với súc vật. Súc vật sinh ra để tàn lụi còn con người sinh ra để triển nở, để vượt qua số phận, để đạt tới địa vị con Thiên Chúa. Có trời, con người sẽ được nâng lên ngang hàng thần thánh. Tuy nhiên, trời không phải được xây dựng trên mây trong gió, nhưng được xây dựng trong cuộc sống trần gian này. Trời không phải là cõi mơ mộng viễn vông, nhưng đã bắt đầu ngay trong thực tế cuộc đời hiện tại. Chính vì thế mà hai thiên thần áo trắng đã bảo các môn đệ đừng đứng nhìn trời mãi làm chi, nhưng phải trở về mà lo chu toàn nhiệm vụ.

Chính vì thế mà trước khi lên trời, Chúa căn dặn các môn đệ hãy đi làm việc cho nước Chúa. Sống và làm việc ở trần gian, đó là một nhiệm vụ phải chu toàn. Hoàn thành nhiệm vụ ở trần gian, đó là điều kiện để đạt tới hạnh phúc nước trời. Chính Chúa Giêsu cũng đã chu toàn nhiệm vụ ở trần gian rồi mới lên trời. Nhiệm vụ đó là đi gieo Tin Mừng khắp nơi. Đi đến đâu Ngài thi ân giáng phúc đến đấy. Đi đến đâu Ngài gieo yêu thương đến đấy.

Hôm nay Chúa cũng sai các môn đệ của Ngài là chúng ta đi gieo Tin Mừng khắp thế gian. Ra đi làm những việc tốt đẹp cho mọi người. Làm việc tốt đẹp ở trần gian đó là góp phần xây dựng nước trời. Góp phần xây dựng trần gian đó là dọn chỗ ở trên nước trời. Trần gian không phải là nơi cho ta bám víu vì trần gian không vĩnh cửu, vì trần gian vô thường, nay còn mai mất. Nhưng trần gian là cơ hội cho ta đạt tới nước trời.

Chúng ta những môn đệ của Chúa phải sống giữa trần gian, phải yêu mến trần gian, phải xây dựng trần gian. Vì trần gian là nơi Chúa sai ta đến làm việc. Tuy nhiên, chúng ta làm việc ở trần gian mà lòng vẫn hướng lên quê trời. Yêu mến trần gian vì nước trời. Yêu mến trần gian để biến trần gian thành nước trời.

Lm Nguyễn Mộng Huỳnh